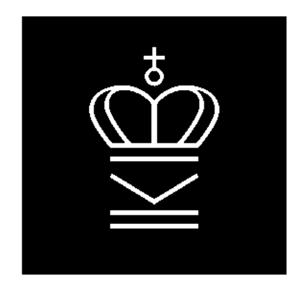

Oldtidens Sortebog

4. opl.

1903

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130021696448

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Oldtidens Sortebog

fra Aaret 1400.

Funden ved Udgravningen i en Ruin af en gammel Borg.

En forseglet Nøgle Kjøberen faaer,
Den aabner, hvad som i Bogen staaer,
Hver Hem'lighed vises Dig reen og klar,
Til Alting Du kjender aabenbar.

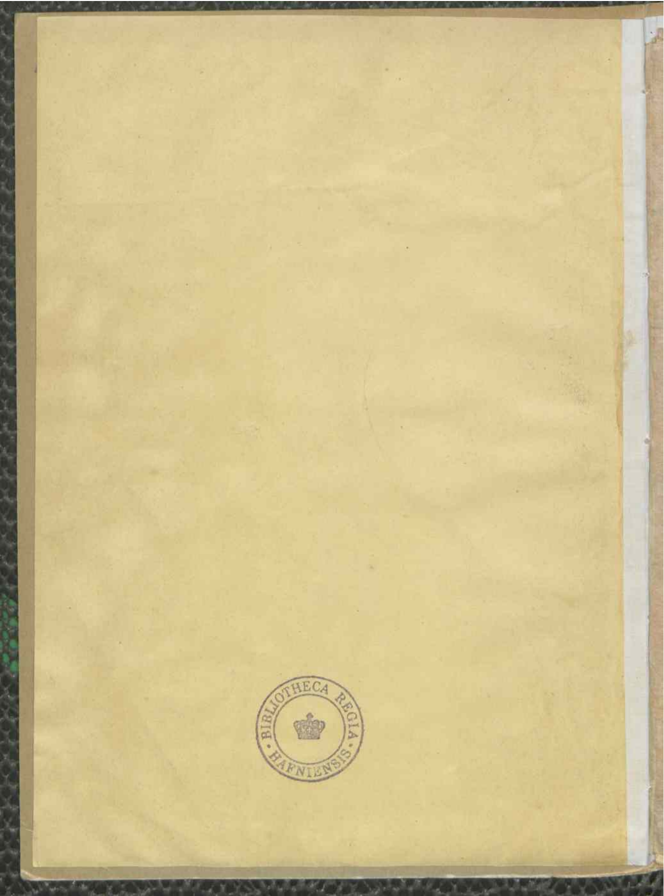
Optrykt ordret efter Originalen.

4de Oplag. Pris 35 Øre.

R. Stjernbolms Forlag,
Kongensvej 16.
Kjøbenhavn F.

Typ. Leisner & Co., Brolæggerstræde 11. Kbhvn. K.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Oldtidens Sortebog

fra Aaret 1400.

Funden ved Udgravningen i en Ruin af
en gammel Borg.

En forseglet Nøgle Kjøberen faaer,
Den aabner, hvad som i Bogen staaer,
Hver Hem'lighed vises Dig reen og klar,
Til Alting Du kjender aabenbar.

Optrykt ordret efter Originalen.

4de Oplag. **Pris 35 Øre.**

R. Stjernholms Forlag,
Kongensvej 16.
Kjøbenhavn F.

LEISNER & CO. BROLÆGGERSTRÆDE 11, KBHV. K.

Beskrivelse over Bogen og dens Opdagelse.

Paa Jyllands Hede stod en Borg,
Hvor Fortids Ridder bo'de,
Det var den Herre Sort Georg,
Som hele Egnen tro'de,
Der kunde gjøre Sort til Hvidt
Og mane frem om Natten tidt
Den lede, sorte Djævel!

Man korsed' sig naar man ham saa
Paa Hede, Ager, Enge,
Og til ham turde Ingen gaa
Naar Klokken slog til Senge,
Kun Uglefkrig og Frøens Qvæk
Man hørte fra den Havresæk,
Det var den sorte Djævel!

Saa taled' Bønderne af Frygt
Naar Luna hilsed' Borgen.
Da bad de Aftenbønnen trygt
Der skjærmed' dem for Sorgen;
Og gik til Ro i Hytten ind,
Men ude blæste skarpen Vind
Fra sorte Djævels Harpe.

Nøglen.

Recepterne skal læses bagfra og fra neden.

Cyprianus.

Men Ridder Georg sad i Ro
Heelt tankefuld i Sindet,
Og holdt med sine Hænder to
En Bog — som Kul var Bindet.
Blodrøde Tegn han stirred' paa.
Dens Viisdom ham isinde laa,
Men Djævlen var der ikke.

Naar Solen viste ham sit Skin,
Han reiste sig fornøiet,
Slog sammen flux det sorte Bind,
Det Ingen kom for Øie;
Han gjemte det i gyldent Skriin
Ved siden af sin Liigsærks Liin
I Muren af en Pille.

Der hented' han sin Viisdom fra,
Hvis Ry gik omkring Jorden,
Han fik den nok i Nisida
Og bragte den til Norden.
Paa hellig Vandring af en Munk
Han fik den for en gylden Dunk,
Til Løn for hellig Tanke.

Men Ridder Georg Døden tog
Og Bogen stod i Pillen,
Heel Mange tidt forbi den drog,
Men Ingen kjendte Kilden,
Hvor Viisdoms Elv i Baand var lagt,
Og udslugt var dens hele Magt
Af Oldtids sorte Bæger.

I Secler stod den stolte Borg,
Fik mangen fremmed Herre,
Men Ingen til sin store Sorg
Har kjendt dens gamle Herre,
Forst Tidens Tand har Borgen bragt
I Aske — og for Lyset lagt
Hvad dybt var skjult i Pillen.

For nylig Muren sloifet blev,
Og Plovens dybe Fure
De Streger hen af Marken skrev
Og fast paa eengang skure,
Sig Bonden bukked' med et Griin.
Da fandt han der et rustent Skriin
I Jordens dybe Gjemme.

Med Skrinet i sin Kostes Skjød
Han traadte ind i Hytten,
Og gjorte hvad ham Bogen bød,
Ei udeblev da Nytten.
Den Bonde er nu Herremand
Og sender over salten Vand
Sin underfulde Hjælper.

Den skrevet er med skjulte Skrift
Og Oltidens dunkle Mærke.
Man stirre kan, om nok saa stift,
Saa Diet selv vil værke,
Men Ingen uden Eiermand
Den læse kan i ganske Land,
Ved Hjælp af Bogens Nøgle.

Rudelsborg og Saaleck.

„Den kloge Munk“ kalder man mig her i Klosteret, fordi jeg ved Nattens Komme lukker mig inde udi min Celle, tilbringer Tiden med at grandske udi Naturens store Hemmeligheder, og fordi jeg stundom udøver min Kunst til Skræk, Glæde og Forbauselse for Klosterets fromme Brødre, der ei kjende min Viisdoms Kilde før efter min Død, til hvem jeg da efterlader denne Mirakels Bog, der fra Satans-Svælget er kommen i min Haand.

Jeg er født i Cadix af en Nonne, der hemmelig bragte mig til Verden, og henkastede mig paa Gaden, hvor jeg blev optaget af de fromme Munke og indviet til det hellige Klosterliv. Da jeg var 12 Aar gammel, blev jeg sat til at bestænke de Indtrædende i Tilgivelsens Port i Cathedralen i Sevilla; da kom der til mig en hellig Munk, der efter Bønnen tog mig tilside og hviskede mig et Par Ord i Øret og gik; jeg fulgte ham, forlod Klosteret i Sevilla og reiste med ham, som han sagde, var min Pligt, da det for ham var aabenbaret i Drømme, at jeg skulde omkomme. Med ham vandrede jeg da til Thüringen, hvor han havde Sæde og Eiendom. O, alle Helgene! hvilket Liv oprandt — hidtil havde han kaldt sig Pater Simon, men nu kastede han Masken for mig, da vi nærmede os Borgen, hvor han boede med sine Brødre i Troen. Under Kutten var ikke mere den gamle Pillegrim, men en ung, kraftig Mand, der paa Vandringen for at være ukjendt, havde iført sig Paryk og hvidt Skjæg. „Du skal,“ sagde han, „kalde mig Mester og Pater Johannes; paa denne Borg er jeg den Ypperste, hele Landet bøier sig for min Villie, Du skal være mig hørig og lydig, tie med Alt hvad Du seer, thi Du skal være Redskabet for min Villie — for mig skal Du ene være redebon, medens Du for Brødrene skal gaae for en Fattig, jeg af Medlidenhed haver optaget; hos mig skal Du boe, og efterkomme mine Befalinger med Gravens Taushed — hvis ei, skal Du pines og martres tilligemed mine forrige Tjenere i

Borgens underjordiske Fængsler, hvor aldrig Sol eller Maane skinner, og Tudser og Rotter være din Føde. Vil du sværge?" — „Ja," sagde jeg, der af Skræk neppe kunde trække mit Veir — „jeg sværger!"

Borgen heed Rudelsborg, dette var Anno 1351. De øvrige Brødre betragtede mig med Medlidenhed, men godt havde jeg det hos Pater Johannes; thi jeg forstod i Begyndelsen intet af de sorte Handlinger, som her gik i Svang. Han lod mig gaae om til Egnens Beboere og hæve store Skatte, som de af Frygt for at blive lyst i Ban, godvillig udbetalte; men naar jeg var gaaet, hørte jeg ofte Forbandelsen lyse over ham og hans Færd; da blev efterhaanden Alt mig klart, jeg saae, at han svælgede i det største Fraadseri og Drukkenskab, medens Egnens Beboere troede ham beskæftiget med Bønner og Gudsfrygt. Af og til gjorde han Udflugter, Ingen vidste da, hvor han drog hen; da var det en Nat, ligesom Hanen goel, jeg stod ved Vinduet op læste mit Ave Marie før jeg vilde gange til Hvile, da jeg fik Øie paa en Skikkelse, der gik ud af Porten og ned af Bjergstien; det kunde ingen Anden være end Pateren selv, thi ingen af de øvrige Brødre turde forlade deres Celler under Livsstraf paa denne Tid. Disse Nattevandringer havde han aldrig talt til mig om, skjøndt jeg vidste, at han foretog dem, og spørge eller lade mig mærke med Noget, turde jeg ikke; men i denne Stund følte jeg en uimodstaaelig Lyst til at opdage det: jeg tog et Reb, jeg havde i min Celle, bandt det om Vinduet og lod mig glide ned; da jeg stod paa Jorden skjælvede jeg af Skræk, og var ligeved at vende samme Vei tilbage, da jeg pludselig hørte en Stemme, der hviskende udtalte: „Helvedes Yngel!" Jeg saae Intet men det forekom mig som om Stemmen kom fra den store Brønd, der befandt sig midt i Gaarden. En skrækkelig Rædsel opfyldte mig, jeg turde ikke vende tilbage, da jeg frygtede, at Nogen saae mig, og listede mig derfor sagte efter Pateren, som jeg naaede og fulgte i faa Skridts Afstand. Saaledes vandrede vi omtrent en halv Time, da standsede han ved Porten til Saaleckeborgen; denne laa ligesom

Rudelsborgen paa et høit Bjerg, og var adskilt ved Dalen; skjøndt jeg hver Dag saae den fra Vinduerne, vidste jeg dog ikke, hvem der boede. Pateren bankede sagte paa et Vindue i nederste Stokværk, og Porten gik lydløs op, hvorigjennem han forsvandt; jeg vandrede rundt om Borgen, der var indhyllet i Mørke, men nu kom der hist og her Lys i et Vindue; paa engang saae jeg Pateren ledsaget af en Qvinde, med en Fakkel i Haanden passere flere Værelser og Gallerier; af Qvindens Dragt saae jeg, det var et Nonnekloster. Paa engang forsvandt de i Mørket; jeg vedblev at vanke om, da jeg pludselig hørte et høit Qvindeskrig, der kom fra et Vindue i et affidesliggende Taarn; jeg fik en Ahnelse og ilte hurtig tilbage af samme Vei, klattrede op af Rebet og lagde mig paa Gulvet under Crusifixet i min Celle, og anraabte Himlen om Forbarmelse. Da Morgensolen steg op, saae jeg atter Pateren vende tilbage, før endnu nogle af de andre Brødre vare opstandne; en Time senere ringede min Klokke og jeg begav mig til ham. Han laae i Sengen; „kom nærmere, Munk," sagde han, og jeg lagde mig ydmyg paa Knæ udenfor Sengen. „I Aften," begyndte han, „begiver Du Dig herfra over til Borgen Saaleck; Der vil Du paa Slaget 10 træffe en Matrone udenfor Porten, der vil paalægge Dig mine Befalinger; men bevar Taushed, husk min Magt til Dit jordiske Livs varige Pine og Dit evige Livs Fortabelse." Ydmyg kom jeg, ydmyg forlod jeg ham; med Nysgjerrighed ventede jeg Aftenens Komme, da begav jeg mig til det betegnede Sted, hvor Matronen ventede mig; taus vinkede hun mig hen i Krattet. „Hør," sagde hun, „her under denne Busk tør jeg først tale til Dig, her i Nærheden er et stort Nonnekloster, af dette har den hellige Pater Johannes udtaget 13 Nonner, og henført dem paa Borgen her, der staaer ledig og hører under hans Bevogtning. Jeg Arme er deres Vogterske; fordøm mig ikke, ædle Munk; thi jeg, saavelsom Du, vil levende blive brændt, hvis ei vi adlød hans Villie, derfor er Du saavelsom jeg et Offer for hans Helvedes Planer; Du skal fortsætte det Skjændselsværk, han har

ladet mig begynde, jeg skal drage bort i denne Nat og Du skal forblive her; naar han fatter en skammelig Brynde til en Nonne, nøder han Priorinden til at lade dem forlade Klostret, og ved List føre dem herhen; her leve de i Vellevnet og Orgier med ham, naar de vil føie sig efter ham; men modsætte de sig, da prøver han først ved Overtalelser, Fristelser og skjændige Rænker at lokke dem; lykkes det ikke, da ere de skrækkeligste Mishandlinger foretagne; her i Borgbrønden ere Mange levende bagbundne og nedkastede, hvis Skrig endnu i Nattens Mørke høres at raabe efter Hævn; i Borgens underjordiske Fængsler lader han dem først vansmægte til de overgive sig, og lod mig ved Løgn og Formularer søge at overtale dem. Nu er min Tid udrunden, jeg vandrer til et Kloster langt herfra, for i Bønner og Messer at søge Tilgivelse for, hvad jeg nødtvungen har maattet gjøre. Du, Munk, er udseet til min Plads; hvert et Foster, her bliver født, skal Du kaste i Brønden, for at Ingen skal aabenbare hans skjændige Brynder: her sidde 12 Nonner i Borgfængslerne, der alle have været hans Slegfred, til han af Lede og for at blive dem qvit, har henkastet dem i den grusomste Nød; de vente Alle paa Døden af hans Morderhaand og vee, vee dem, der er intet Haab at vente; dem skal Du passe til han byder Dig at række dem Giften eller gjennembore dem."

Ved disse Ord faldt jeg paa Knæ, anraabte Gud om Forbarmelse og Redning. — „Fat Mod, min Søn," sagde den Gamle, „Herren kan ikke ville taale det længe, han sender Hjælp og Trøst, naar vi Andre mindst vente det, hør nu blot efter, hvad jeg videre har tilbage at sige Dig."

Paa Knæ, med foldede Hænder, lyttede jeg til hendes Ord. „Den 13de Nonne, der er hidbragt, er en hellig Søster fra Mexico, hvis Skjønhed, Dyd og sjældne Klogskab reent har bedaaret ham, men forgjæves; ingen Overtalelser, Midler eller Trudsler nytte, hun er standhaftig udi sin Kydskhed; nu lider hun de skrækkeligste Qvaler, idet han har ladet hende nedkaste, blottet for Alt, i det dybeste fugtige Fængsel, hvor aldrig Lysets

Straaler kan trænge ind, hvor kun Rotter og Tudser fra den sumpige Grund kan være hendes Næring; men heel sælsomt er det, han er bange for hende, selv tør han aldrig begive sig derned, som han ellers pleier, for at erfare, om de Ulykkelige overgive sig i hans Vold; paa mig vil hun ikke høre, Du skal kun spørge hende hver Aften, om hun vil lyde; svarer hun ja, skal du føre hende til Pragtgemakket, hvor hun vil finde kostelige Klæder og lækkre Retter at styrke sig paa, indtil Pateren kommer; svarer hun nei, skal Fængslets Porte atter lukkes for hende indtil Livets sidste Time.

„Nu er Du indviet i Alt, Du skal bevare det med Gravens Taushed; følg nu med op paa Borgen, hvor jeg antvorder Dig Nøglerne til Fangernes Døre." Med Skjælven fulgte jeg; da vi traadte ind og jeg havde efterseet den Overdaadigheds Bolig, hvor Pater Johannes drev sit skjændige Levnet, overrakte Huusholdersken mig Nøglerne. „Her," sagde hun, „er 3 Nøgler til hver Fængselsindgang til de 12 Søstre, og her er et Knippe med 9 Nøgler til den 13de, og nu Farvel i Fred, Gud styrke og staae Dig bi." Med Nysten og Bæven betraadte jeg Taarntrappen, der førte ned til Hvælvingerne, for at see til de Ulykkelige; den klamme Luft forbød mig næsten at drage Aande, eftersom jeg steeg dybere og dybere ned; endelig naaede jeg den første Fængselsdør, og neppe havde jeg aabnet Lemmene, før et frygteligt Skue viste sig for mit Blik: her laae en bleg, hentæret Qvinde i de skrækkeligste Dødstrækninger med stammende Forbandelser over hendes Bøddel; jeg søgte med Herrens Ord at gyde Balsam i hendes Lidelser, men Alt var forgjæves; jeg fortsatte min Vandring, og Rædslerne steeg næsten hos hver af de ulykkelige Offre; nogle havde Herren forbarmet sig over og taget deres Sjæle, Ligene laae udstrakte paa Gulvet med stirrende Blik og aaben Mund, der i Dødsminuttet havde gispet efter Luft; Andre havde sønderrevet deres eget Kjød, Nogle havde født et Barn, der laa omkommen tilligemed Moderen i denne Helvedeshule; endelig kom jeg til den 13de; her saae jeg et Syn, Tanken endnu aldrig

kunde fatte — en hentæret Qvinde, der næsten ikke lignede et Menneske, sad paa Hug midt paa Gulvet, med et Bundt hvide Klude foran sig; hun havde revet dem af sin Klædning og formet dem til en Bog, ved hendes Side laae en Sten, i hvis Huulning hun gjemte noget af sit Blod; med en Træflise skrev hun med dette paa de linnede Blade. „Viig bort,“ sagde hun, da jeg aabnede Døren, med en Stemme som om den kom fra de Døde, „siig Din og min Tyran, at mit Svar skal han faae i Aften, naar han selv vil komme til mig.“ Jeg skyndte mig op, glad ved at kunne forlade denne jordiske Rædselshule, og bede Gud om Hjælp og Naade for deres Sjæle. Med Frygt og Afsky saae jeg Pateren komme om Aftenen, og idet han kastede sig hen paa Løibænken, ligegyldig spurgte: „er der Nogen døde af dem dernede?“ „Ja, fromme Fader,“ svarede jeg med Korsets Tegn, „Ti ere bortgangne til det evige Liv.“ „Uh! ha!“ sagde han, og det som om en Gysen gjennemfoer ham. „Saa hør,“ vedblev han, „naar Hanen har galet, tager Du Ligene, et ad Gangen, binder det i en Sæk, fylder den med Steen og kaster den i den dybe Brønd.“ Jeg taug, jeg turde ikke svare. „Hvad siger den Trettende,“ spurgte endelig Pater Johannes videre; hun har ladet sige,“ svarede jeg, medens Knæerne endnu rystede under mig, „at hun vil give fromme Fader sit Svar, naar han selv vil hente det i Aften.“

„Hun indvilliger altsaa,“ raabte han glad, „lad saa Gemakket med de kostelige Klæder og Smykker gjøre istand, bring de fineste Retter og Vine derind.“ „Men, høie Herre, har De seet hende?“ „Ja, men det er nogen Tid siden, hvorledes seer hun ud?“ “Ak, fromme Fader, hun ligner intet Menneske, men et Skelet, en Aand, hun er hentæret, guul, gusten, med hvide Haar og krogede Lemmer, hun ligner meest en truende Beenrad.“ „Stands,“ raabte Pateren med Skræk, „hun som var saa deilig, ja, saa er det intet Under, at hun bøier sit stolte Sind; nei, lad hende saa sidde til det gaaer hende som de Andre, men selv vil jeg dog forvisse mig derom, og er det

sandt, skal jeg dog til Gjengjæld for hendes stolte Sind imod mig, den høie Pater Johannes, forhaane hende før jeg smækker Fængselsdøren i for sidste Gang; tag en Fakkel, og lys mig iforveien." Da han kom ned af Taarntrappen, begyndte han at snappe efter Luft, — „skynd Dig," sagde han, „lad os snart komme derhen, thi denne Luft holder jeg ikke ud;" i det Samme lød flere hule Stemmer fra Fængslerne med Forbandelse; Pateren greb mig forskrækket i Armen, han var liigbleg og rystet, og i det Samme kom en Vind, hvorfra veed jeg ikke, og slukkede Faklen. Pateren udstødte et Skrig og brummede: „skaf Lys din Skurk, eller Du skal dryppes med gloende Bly til hver Knokkel er fortæret i Dig." „Ak Naade! strænge Fader! det var Vinden," raabte jeg; „men jeg skal tænde hos den Trettende, hun har en lille Lampe;" af Skræk kunde jeg knapt famle til og aabne de 9 tunge Laase, endelig dreiede den sidste sig og Hulen blev aabnet; ved Synet af den svage Lysstraale, der sparsomt brændte derinde, fattede Pateren Mod og listede sig sagte derhen; jeg havde imidlertid tændt Faklen, og nu stod Skikkelsen opreist midt paa Gulvet; ved Synet af dette hentærede Legeme vendte Pateren sig og vilde tage Flugten, men Skikkelsen standsede ham med Raabet af sin hule Stemme, der næsten lammede ham af Rædsel: „holdt, og hør, hvis Du vil levende op af denne Afgrund, — vil Du atter besidde mig, vedblev Stemmen, „ung og smuk, saa skal jeg vorde det paa Dit Bud, og tilhøre Dig, paa een Betingelse, at Du giver mig min Frihed her indenfor Slottets Mure, hvis ei, da hør mit sidste Ord, hvorpaa jeg venter Dit Svar: Vee Dig: vee Dig! naar Hanen galer tredie Gang." Der var noget saa Rædselsfuldt i hendes Stemme, at hver Nerve rystede i Pateren og i mig. Skikkelsen satte sig atter sammen midt paa Gulvet og taug stille; efter et Øieblik sagde Pateren med paatagen Frækhed: „nu vel, Du skal faae Din Frihed, blot for at jeg kan faae den Fornøielse at see hvorledes Du vil blive ung og smuk igjen;" men hans Stemme var dog saa frygtsom, at jeg tydelig kunde

mærke, at det blot blev sagt for at komme vel derfra; han vinkede ad mig, tog Faklen og gik iforveien med hurtige Skridt; jeg glemte at lukke Fængselsdøren, og fulgte ham; da han var kommen op i sit Gemak, kastede han sig paa Løibænken, greb en Flaske Viin og tømte den; en Timestid sad han taus, medens Angst og Samvittighed martrede ham, men da han havde tømt den anden Flaske, sagde han muntert: Uh, ha, der vil jeg aldrig mere ned, Munk." I det Samme lød som en Aandestemme: „Du kommer der!" Han foer forskrækket sammen, saae sig om, men Alt var stille. Intet var at see; da aabnedes Døren og en Qvinde viste sig, skjønnere end nogen Anden her paa Jorden; ved dette Syn svandt Paterens Skræk, han stammede: „det har været en Drøm."

Den underskjønne Qvinde nærmede sig smilende og satte sig hos ham; medens han, beruset af Vellyst betragtede hende, skjænkede hun i hans Glas, men saaledes at hun skyggede for Glasset; nu bød hun ham at drikke, han tog Glasset, satte det til Læberne, idet han med den anden omslyngede hendes Liv; hun sad rolig og smilende, men neppe havde han drukket, før han faldt om i den dybeste Søvn; derpaa tog hun Nøglerne fra mig og gik ud, hvorpaa jeg til min Skræk hørte hende udvendig dreie Nøglen om i Døren, og jeg var saaledes indelukket tilligemed Tyrannen.

Han er forgivet, tænkte jeg og nærmede mig ham; men en høi Snorken overeviste mig om, at han kun sov; jeg smagte paa hans Viin, for at faae at vide om det havde Afsmag, da jeg havde Mistanke til Qvindens Adfærd ved Bordet; ihvor lidet jeg nød, faldt jeg dog strax i en dyb Søvn paa den nærmeste Stol. Da jeg vaagnede, var det Morgen, jeg laae paa Løibænken, hvor Pateren havde ligget Aftenen iforveien, — Alt omkring mig var ryddet i Orden, men jeg var ganske ene; forskrækket sprang jeg op — da traadte Qvinden atter ind til mig, men ikke som om Aften underskjøn, forførende, men smuk og ærbar i sin Nonnedragt. „Broder," sagde hun, „forundres

ikke ved at see mig, jeg er Cyprianus, den underfulde Qvinde, hvis Klogskab og Ry alle Østerlandets lærde Munke har hædret, Pater Johannes skal Du ikke frygte mere, han sidder nu og vansmægter i det Fængsel, hvoraf Du lukkede mig ud. To Søstre vare endnu ilive, dem lukkede jeg ud, de ere her i næste Værelse, samlede bandt vi Tyrannen og slæbte ham ned, hvor hans Samvittighed vil hævne de utallige Offre af skjønne, ædle Qvinder, hvis Ufkyld han har myrdet og siden kastet dem i Brønden; i min Frygt for aldrig at komme ud, sønderrev jeg mit Legeme, og med mit Blod skrev jeg min Kundskab og Fængselsaabenbaringer. Denne Bog gjemte jeg under en Sten i Gulvet, hvis jeg aldrig kom ud, at den ulykkelige Søster, der maaskee naar hun kom ind og fandt den itide, kunde rette sig derefter, og ved den redde sig selv og den hele Slægt. Gud være lovet, jeg blev selv den Lykkelige, men Bogen er endnu derinde, og forend hans Livspust er standset, tør Ingen komme derned.

„Jeg er træt og mødig, jeg forlader denne Egn for stedse — mine to Søstre drage med, og Du seer os aldrig mere; hør mit Ord, grav en Rende fra Brønden til Kjælderen, hvor hans Liig om kort Tid vilde være, saa at Vandet fra hans Offres Grav kan bedække ham. Taarnet skal Du sløife, saaledes at der kun bliver en Brønd tilbage, for at Efterverdenen kan see denne Helvedes Afgrund. Og nu Farvel! i et afsides Kloster gjemmer jeg det sidste af mit Liv! Ingen skal mere see eller høre til den berømte Cyprianus." Hun lagde Haanden paa mit Hoved og jeg saae hende forlade Borgen med de fromme Søstre, hun havde reddet. Længe stod jeg og stirrede efter denne overjordiske Qvinde, indtil hun forsvandt for mit Blik, og siden har jeg aldrig seet eller hørt Noget til hende. Taus vandrede jeg om paa Borgen; naar jeg nærmede mig Taarntrappen, da hørte jeg ham skrige og hvine, stundom paakalde Gud om Naade; ofte lod jeg Medlidenhed løbe bort med mig, jeg nærmede mig Døren, men alle 9 Laase vare lukkede og Cyprianus havde kastet Nøglerne i Brønden; om Natten lød

hans Skrig vildt over hele Borgen, naar alle Offrenes Gjenfærd viste sig for hans Samvittighed, og de blodige Lemmer og tusinde Pinsler raabte om Hævn. Efter 9 Dage var Alt stille, jeg nærmede mig Indgangen og hørte en sagte Pudslen, som om Nogen kunde trække et Legeme frem og tilbage. Haaret reiste sig paa mit Hoved, jeg ilede til og samlede Redskaber, hvormed jeg kunde sønderbryde Murene; først efter flere Dages Arbeide saae jeg Svælget aabne sig, og Gjengjældelsens Gud viste sig for mit Blik: Pateren laae udstrakt paa Gulvet med stride Haar, flængede Klæder, brustne Øine og sammenknugede Hænder, som Rotterne, der slede store Stykker af hans Legeme, forgjæves søgte at trække fra hverandre; hans Blod sløb paa Gulvet, som jeg ilte med at gjennemsøge; endelig fandt jeg Stenen og under den den omtalte Bog; jeg gjemte den under min Kutte, efter først at have kysset den hellige Skat trende Gange, derpaa bar jeg Ligene fra de andre Borgfængsler hen til Cyprianus' Fængsel, og lod det siden fylde med Vand, og derpaa kastede jeg mig paa Jorden, takkede min Gud og tog Veien til det fromme Kloster i Nisida, hvor jeg tilføier disse Blade til Bogen, for at Efterverdenen kan erholde den Viisdomsskat fra Qvinden Cyprianus' Haand heel og uforandret.

Munken.

Cyprianus.

Værk dit paa sikker Du er Da
Stærk Troen er — Alt i husk Og
Proponere Dig jeg Hvad
Til lytter trofast Du snart Da
Probere først mig Du Alt
Til Skade ingen jo er Det
Sanke Du vil Kummer Og
Forliis Plans en tidt Du seer Da
Tanke indbildte Din For
Priis til hen mig Du rækker Men
Farer alle i Du skjærmes Da
Bød Dig jeg hvad gjør hen blindt Og
Bevare mig Taushed i Du Naar
Nød enhver i Dig hjælper Jeg

Kraft og Kunst dens ved Alt Du formaaer og lykkelig I vorder da, Bog denne finder Nogen hvis, for her jeg nedskriver, Østerlandene i lært har jeg som og Raadighed vor til have Mennesker vi som, Midler underfulde skjulte Naturen i de Alle.

Samvittighed benævnt blive vil det, Samme det blive men, Navn andet et faae Tiden med vil det, Kraft og Blod deres suger der, Vampyr en Du er derfor og deri Skyldnere til Kjære Dine alle men, Dig alene ikke gjør Du thi, Brøde uden og reen være Vandel din lad derfor, Leed fjerde og tredie i Børnene paa forplantes skal Misgjerning Forældrenes: staar Biblen i husk. Helbred og Liv (eie Du Kjæreste de eller) Børns Dine forgifte skal Aande Sjæls sorte Din sige vil dette — Vampyr vorde Brøden for Straf til skal Du og have Ro ingen Sjæl din vil da, hernede Straf Din Dig unddrager Kneb andre eller Midler Dine Stilling den ved siden og Medmennesker dine skader og Gud forhaaner Du hvorved, Eed falsk eller Mord xiv dit i Du Begaaer.

saaledes det forstod disse thi, gjorde Romerne som, det betragte ikke og bogstavelig det tage vil ellers Mand simple den fordi er det — „mere ikke existere Vampyrer og Aander“ — sige at til komme Aar hundrede mange om engang vil Tid oplyste den.

Hovedreglen er det thi — det husk: Maalet naae vi, dem benytte at ved er det thi, Sider onde som gode deres saavel satte at for Characteer deres studere formelig, kjende at lære forst man maa, Samqvem noget have vil man hvem med Alle — kort — til Venskabsforhold eller Kjærligheds i træde at søge vil man dem — imod eller for arbeide vil man Mennesker De.

Æromancia.

Himmeltegnene efter Temperament Menneskets.

Januar. Vandmanden.

Natur stærk af, smukke ere Qvinderne — dem lykkes Alt, arbeidsomme ere de, længe meget leve men, mistænkelige — ondskabsfulde — svage — romantiske ere, Maaned denne i fødes som, De.

Februar. Fiskene.

Foretagender store i lykkelige og standhaftige, redelige ere, Tegn dette under fødes som, Dem.

Marts. Væderen.

Alt i utjenstvillig og svinsk, nærig er, Udseende dumt et faaer, Maaned denne i fødes som Dem.

April. Tyren.

Hjerte godt et have de men, dyriske næsten, lidenskabelige meget. Phantasi riig en med Haar af blonde, smukke gjerne ere, Maaned denne i fødes der, Dem.

Mai. Tvillingerne.

Letsindige og smukke ere, Maaned denne i fødes der, Dem.

Juni. Krebsen.

Foretagender store og Kundskab til Lyst har, Forstand med beriget er, Aarstid denne paa Lyset seer der, Den.

Juli. Løven.

Børn deres ved strænge blive men, Ægteskab lykkeligt et faae og fyrige ere, Sind muntert et har, Øine og Haar af mørke ere de, Skjødebørn Lykkens ere, Maaned Juli i Verden til komme der, Dem.

August. Jomfruen.

Arv eneste deres gjerne er Ydre smukt et — naae kan de end videre ikke gaae Tankerne. Handlemaade deres i reelle og ordentlige men, indskrænkede gjerne ere de; heldig mindre er Børn af Frembringelse Maaneds Denne.

September. Vægten.

Opofrende og Trofaste, dydige, Sjæleadel rette den med beriget, Aandsgaver brillante med deilige ere Maaned denne i fødes som, Børn De.

October. Skorpionen.

Forkyndt er først som da ere de og glemt Modgangsskolen er da, dette de faar men, eier Intet de saalænge Modsatte det til dem forandrede, dem forfølger altid næsten som, Skjæbnen ikke hvis indbildske og stolte, kolde være ville October-Børnene.

November. Skytten.

Partiske Grad høi i ere og Smiger elske de, November i fødes som, Børn ere hidsige og gode, Smukke.

December. Steenbukken.

Fleest ere Folk som Udseende af og, pedantisk temmelig, Hukommelse svag en af Besiddelse i men, godtgjørende er December i Frugt menneskelige Den.

Cuur-Bog
for
Syge og Sorrigfulde.

Middel mod Cholera

Bedring i han er snart og til godt Patienten dæl, Syge den af Navlen paa ned dette vend og Hullet over Klud linned en læg, Champherdraaber fyldes og Hul et skjæres Rugbrød varmt et af Skorpen J.

Middel mod Smitte.

Ikke Du smittes da Dig hos Calmarrod Stykke et og Skind-Grævlinge Stykke et bære Du skal, grassere disse Naar.

Middel mod Koldbrand.

Paa det læg og Urin Fruentimmers et i Klæde et Dyp.

Middel mod Hundebid.

Blyvand i flittig siden det bad og Saaret paa Hunden af Haar nogle derpaa læg, Urin eget Dit med strax, bidt er Du hvor, Stedet Vadsk.

Middel mod Bistik.

Paa det læg og staar Du hvor, Stedet paa Jord Tag.

Middel mod Brystsyge.

Fortæret er Ægget naar sig kommen er Syge den og Strømmen med Vand rindende i kastes Potten, Myretue en i ned Ægget derpaa grav, Potten i Sliim mere er ikke der til atter det kog og det skræl, haardkogt er det naar, harker Syge den, Sliim det i Æg et Kog.

At faae den tabte Hørelse tilbage.

Første den hjælper det om selv, gjentages det skal Gange 3 men, igjen Hørelse sin han erholder saa, Øret i Draaber 3 Pennepose en gjennem Patienten held, Blodvarme til afkjøles atter det lad, Minutter 5 i Ild jevn paa det sæt, Leer med Laaget kit, Potte glasseret en i dem kog. Ravn en af 4de den, Hare en af 3die den, Aal en af 2den den, Forelle en af første den, Galder 4 Tag.

Middel mod Vorter.

Stranden i det kast og, Flæskesvær med Dig Smør.

Middel mod Fnat og anden Udslet.

Ganske det forsvinder da, „Dig med det Tag“ sig og Død en af Haanden med Dig Bestryg.

Middel mod Liigtorne.

Borte Liigtornene ere, raadner det naar, Jorden i ned siden det grav, Timer 24 Gange 3 i der sætte det lad, Liigtornen paa Flæsk Stykke et Bind.

Middel mod stødte Huller.

(Apotheket paa faaes) Colodium med Stedet strax Smør.

Middel mod Saar.

Lampeolie simpel med Saarene besmøre at vedbliver Man.

Middel mod Kræft.

Den begrav derpaa, døer den indtil Syge den paa ligge den lad og Sted syge det til fastbundne ere Klemmer dens efterat Krebs levende en Bind.

Middel mod Ringorme.

Veibredblade eller paa Kjæmpeblade bind og Rosenolie med dem Smør.

At forebygge Feber.

Feber ingen Du faar da, Ax 3 afhugge og Ager en paa ud gaa Du skal, Drøi sætte at begynder Rugen naar Aar Hvert.

Middel mod Tandpine.

Svig for der Du sid; Samme det i siig og skinner Maane eller Sol hverken hvor, Kjælder mørk en i fast Sømmet derpaa slaae, bløder den til Søm nyt et med Tanden Stang.

Middel mod Tandpine.

Brødet fortære Myrerne eftersom, forsvinde Tandpinen vil da Myretue en i den spyt, Brødskorpe en Tyg.

Middel mod Tandpine.

Smerten øjeblikkelig standser, Bomuld lidt paa Tanden paa lagt Naphata.

At forebygge Tandpine.

Tandpine aldrig det faaer da, Tand første den nedsvælge Barnet Lad.

At fremskynde Tænder hos Born.

Føl et af Halsen om Snor en i Tand en Barnet Hæng.

Middel mod Hovedpine.

Time halv en stille Hovedet hviil, Enebærolie med Panden over og Tindingerne i Dig Smør.

Middel mod Gigthovedpine.

Hjælp hurtig en er Natten om Ørene paa og Nakken i Issen paa Klud en i Hvidløg Hakket.

Middel mod Ørepine.

Lidt efter Lidt Pinen forsvinder da, Næsen for Dig hold og Suurdeig med til fast Ørene Stop.

Middel mod Halspine.

Hals Din om udad Vrangen med, baaret har Meneste sundt et som, Uldstrømpe en Aftenen om Bind.

Middel mod Snue.

Sengs til gaar Du naar Aftenen om Næsen under og indvendig Lysetalg, udvendig Kridt Smør.

Middel mod Hæshed.

Morgenen om til ganske En curerer, sig lægger man naar, Aftenen om Draaber Pimpernille 40.

Middel mod Modersyge.

Rast Tid kort i Du er da, Morgen hver Spiseskefuld en da tag, Timer 24 Gange 3 staa det lad, Brændeviin paa det sæt, Fyrretræ af Knaster Riiv.

Middel mod Bændelorm.

Kjødsuppe god en spises senere, bortgaar Ormen da, paafølger Aabning stærk til Time halve hver gjentages som, ruin Ol Rp. Olien af Spiseskee en tages efter Timer 2, dertil Noget nyde at uden engang paa tages og Thevand tyndt i udørt ß 3 for maris selius Pulv. Rß. Pulveret tages tidlig Morgenen, stærk saa nok bliver Tørsten om selv, over Natten Noget drikke eller dertil Noget nyde at uden Spegesild halv en og

Spegekjød fiinhakket Stykke et spises derefter Time en, Rugbrødssuppe Kop en drikkes Sengetid Ved.

Middel mod hovne Been.

Paa læg og Urin dit i Lærred af Klæde et Dyp.

Middel mod Brokskade.

Ovide din forsvinder, hentæres der den som efter, Skorstenen i op den hæng og Urin dit med Skallen derpaa fyld — raat det udsug, Hønseæg lagt nylig et Tag.

At berede en sund Livsluft.

Luft velgjørende og sund en sig der udbreder da Jernplade en paa kommes og stødes Salpeter tørret godt.

Middel mod Stumme og dem, som have mistet Mælet.

Mælet løsnes da, Munden i indstige og Hatte, Strømper, Klude, Skoe gamle og brændte af Røgen Lad.

Middel mod Mavebtændelse, Vatersot og Sligt.

Rask er Patienten men, døer Dyret — spise at Kjødet Hund en da giv, henkogt er Urinen til Gang hver, Urin Syges den i Gange 3 Svinekjød Stykke et Kog.

Middel mod Krampe og den faldne Syge.

Stede til igjen mere aldrig kommer og sig det taber da, begynder Anfaldet naar, det Patienten giv og Pulver til Sviin et af Dientanden Stød.

Middel at curere En, der er saa syg, at Ingen troer, den kan leve længer.

Rask fuldkommen Syge den er da, det spise Svinene lader og Stykker i det slaar, Ægget da tager Man. sig Syge den kommer, raadnet er det naar; ruger som, And en under det lægger og dermed Ægget fylder, Syge den af Blodet man tager nu; til Hul ene det derpaa kliner og forsigtig det udpuster, Æg et tager Man.

Lægedom for Dyrene i deres Pine og Vaander.

Middel mod Sadeltryk hos Heste.

Helbredet snart er den og Skaden paa det læg; dermed igjennem trængt godt er det til Urin Hestens gydes Leer frisk Paa.

Middel mod Svulst hos Heste.

Sig det taber da, Natten om derpaa Hestemøg Læg.

At gjøre Heste muntre efter stærkt Arbeide.

Tid kort i Knæet over til Vand rindende i den Stil.

Middel naar en Hest er fornaglet.

Rask Tid kort inden den er da, derpaa Hestemøg bind og, deri Talg lunket held, Stedet vadsk, af Hesteskoen Tag.

Middel naar en Hest ikke kan stalle.

Hesten paa Halsen i Urin=Menneske Held.

Naar man ikke ved hvad en Hest feiler.

Urin egen sin af noget drikke Hesten Lad.

Naar en Ko malker blodig Mælk.

Sig det taber da, drikke at Mælk dens strax Koen Giv.

Middel naar Koen ikke tygger Drøv.

Brød Stykke et paa Drøvtyggende en af Spyt noget den Giv.

Middel mod giftige Bid hos Dyrene.

Derpaa Tudse tørret en Læg.

Middel til aldrig at faa syge Sviin.

Træprop haard en med igjen Hullet luk og deri Qvægsølv held, Hul et Fodertruget af Ende hver i Boer.

Middel mod ubevidste Sygdomme hos Dyrene.

Kræ frisk et af drikke at Urin ligeledes, æde at dem giv og Foderet dette med bland, Nace samme af Kræ dødt et af Hjærtet Hak.

At holde Ræven og Maaren borte.

Slaget paa fast Ulveskind Stykke et Slaae.

At en Hund aldrig bliver gal.

Lade at Menneskemelk Hunden Giv.

Den rigtige Tid til Faarenes Klipning.

Saftig mere er Ulden Tid denne i da, Maane tiltagende ved er Denne.

At vænne Væderen fra at stange.

Hornet igjennem Øret ved tæt Hul et Væderen bore at ved bevirkes Dette.

Mod smitsomme Sygdomme blandt Qvæget.

Viinedike i ind Oxekjød pulveriseret og tørret noget Qvæget Giv.

At gjøre en Ko drægtig.

Besprungen blive derpaa strax den lad og Brød nylagt i dem Koen giv, Elleknopper ni Foraaret i pulveriseer og Tør

---

Trolddommens sorte Mirakel-Kunster.

At vinde et Hjerte helt og beholde det udeelt.

Middel kraftige eneste det er dette, Time første den ovenpaa spises ikke, drikkes ikke maa der (sig passe kan Øieblikket i der hvad) for hjælper der, Draaber er det at, Paasknd under ind dette Vedkommende giv, fuld den har Du til Skee en i Sveed Din saml da, varm overdreven er Vinteren om, Dands ved eller sveder Sommeren om Du Naar.

Et fremtryllet Elskovsbrev.

Forbauselse stor til Hviden paa uden det staaer da og Ægget haardkoges nu, det forsvinder da, Viineddike stærk i Dage 5 derpaa det ligger, tørres godt det lader og Kjærlighedserklæring en f. Ex., Ægget paa uden vil man hvad, Viinedike stærk med fortyndet, Allun og Galdæbler stødte af lavet, Blæk med skriver Man.

Fandens Billede.

Mørke i Salve denne med Du end nu være ikke seer selv Satan og dermed Hænder og Ansigtet besmører man, færdig det er da, Pomade Lod to med smaat ganske det skaaret har Vandfad et i man at efter vel blandes Phosphor-Urin Gran Ti.

At faa noget Bortstjaalet tilbage.

Tilbage Stjaalne det bringer men, Ro ingen han har saa, Aske heed i Navn hans i ligeledes det læg og derom Silketraad bind, Hønseæg lagt frisk et i Navn Tyvens i Tag.

At faa Lykken.

12 Kl. Julenat deri vadske og Hoved-Dødninge et i Regnvand samle Du skal, Lykken Dig sikkre vil Du Naar.

Middel til at faa Penge.

Hvordan veed rigtig selv Du uden Dig til komme Pengene see skal Du og Pengepung din i det bær, Natten om 12 Kl. det tage skal Du men, Kirkevindue et af Bly Stykke et Dig Skaf.

At helbrede en for Drikkelyst.

Sviir alt og Spiritus til Lysten da taber han, drikke at dette Drankeren giver og, Brændevin i ihjel sig løbe Aal levende en lader Man.

At frugtbargjøre en Ager.

Andre alle af Dobbelte det man høster da, Mellemrum Dages 5 med Timer 3 i Gange 2 udbløde s, saaes skal der, Kornet og det affies saa, Timer 24 i staaer, det Salpeter Haandfulde 2 og Vand Spand 1 kommes Hestegjødning Spand 1 Paa.

Middel mod Fjender.

Dig ramme kan Ingen og Fjender lutter iblandt staae Du kan, Legeme blotte Dit paa Hud Hyænes en bærer Du Naar.

En Prophetisk Aand.

Alt veed og seer der, Aand prophetisk en Du erholder da, bankende endnu og raat Muldyret af Hjærtet nedsluger Du Naar.

At blive Lykkens Barn.

Dig foretager Du hvad Alt i Lykke faar Du og Hjærte fastende paa den spiis, Barn nyfødt et af Seiersskærken Dig Forskaf.

At erholde sin tabte Manddom.

Svækkes ikke Legeme dit maa, nedgravet er Ægget Tid den i men, Styrke og Drift samme føler, igjen frisk Du er

Egget fortæret have Myrerne da naar, Granskov en i helst, Myretue en i det nedgrav og Ende ene den i lidt Egget aaben, Strømmen mod men, Bæk en i Halve andet det held, henkogt er Halve det til, koge det lader og Ilden paa denne sætter, Potte ny en i Vand dit Du lader Æg frisk et Paa.

Hvorledes din Kone skal tilstaa dig Alt.

Ahne eller vide Intet maa hun men, hende adsporger Du naar Søvne i Alt Dig hun tilstaar da, Hovedpude hendes under det læg og Hare en af Leveren om det svøb, Linnedklæde nyt et paa Navn Kones din Skriv.

At gjøre sig elsket.

Bryst blotte Dit paa Hals' Din om Pose-Silke violet lille en i (oficinalis Calendea) Gilgenrod Bær.

At tilveiebringe Enighed blandt uenige Elskende.

Forsonede atter de ere saa, Hjerte fastende paa spise Uenige de skulle disse, Kjødboller smaa deraf bered, Havelilie hvide den af Rødder og Turtelduer af Nyrer og Hjerter Tag.

At en Pige bevarer sin Dyd.

Dertil Kraften Du erholder saa, Kirke en i Alteret paa ligget har Timer 24 i som, i Topas en med Ring en Bær.

At blive livlig og kraftig.

Guldring en tilligemed kogt er der, Viin Drik.

At tvinge en Mand til at elske sig.

Evig for Din han er da, dette drikke ham lad og Timer 24 i trække det lad, paa Solbærrom Pægl en med Potte tillukket en i dem læg, af dem tag, gjennemtrukne ere da Strømper Dine naar, svede Fødder Dine at til gaae eller dands, paa Uldstrømper da tag, Melk i derefter, Cameelthee i Fødder Dine først Vadsk.

At lette en Kone Fødselen.

Forraadnelse i gaae at begynder og dødt er det om selv, ud Fosteret driver dette, drikke at Konen gives, Æg kogt er der hvori, Vand Skeefulde Tre.

Hemmelige Elskovsbreve.

Papir Stykke reent et som ud seer det da, Forveien i vide Elskede den maa Dette. Jernplade eller Kakkelovn heed en paa-

lagt bliver det naar, læses kun kan dette, sammenlægges det før tørre det lad, Citron god en af Saften med Papir tyndt paa Skriv.

Middel til at blive frugtsommelig.

Uger trende i med Du vedbliver dette, Barneskee en af Æggeblomme en op staaer Du naar Morgen hver og Sengs til gaaer Du naar Aften hver Drik.

At kjende om en Kone bringer en Pige eller Dreng til Verden.

Pige en bær hun naar tung, utilpas og sløv er altid hun hvorimod, Dreng en er det naar livligere og bedre altid er Udseende hendes, Pige en med hun gaaer Bunds til det synker, Urin Frugtsommeliges den i dette kom, Pulver til fiint ganske det stød, Sneglehuse nogle Brænd.

Kjendskab paa Tvillinger.

Drenge to der er da, Udseende godt et af men, magert Fruentimmeret, haarde og store eens ere Brysterne begge Naar. Dreng en og Pige en det bliver da, venstre den end Farve sundere en har Ansigtet af Side høire den og Side høire i Bevægelse og Smerte meest føler taget Hele det i Frugtsommelige den og haardt høire det, blødt Bryst venstre det derimod er, Piger 2 fødes da, daarlig Helbreden og Udseendet, bløde og store lige ere Bryster begge Naar.

At faae et Mandfolk til at elske sig.

Gange 3 gjentages dette, „Kjærlighed for" Gange tre siig og ligge skal Lemmer hans hvor, Sengen i Lagnet under det læg, Papir Stykke et paa Navn dit Blod dit med Skriv.

At et Gevær skyder dobbelt saa langt som sædvanligt.

Sædvanlig som Forladning med Kugle og Papirladningen Derpaa. Peber stødt fiint saameget halv og Campher stødt Ært en som meget saa kommes Krudtladningen Ovenpaa.

At Krudt ikke knalder.

Hundeknokler pulveriseret med det blandes, Krudt tilbereder Du Naar.

At blive den bedste Jæger.

12 Kl. Natten om Kuglerne støbe skal Du men, sigter Du hvorpaa, Alt Du træffer da, Kuglen støber Du naar Blyet med det bland, Flaggermus en af Leveren og Hjærtet Hak.

At fremmane en Sky i et Værelse.

Større og større bliver der, Sky en fremkommer da, hinanden af Siden ved dem sætter og Salmiakgeist stærk med anden en tillige og Saltsyre noget med Tallerken en ryster Du Naar.

At gjøre sig uforbrændelig.

Skade uden Jærn gloende og Ild paa tage Du kan da, dermed sig vadsker og Vand Pot en i Zinkvitriol Lod 4 og Allun Lod 4 opløser Man.

At faae overordentlige fede Gjæs.

Speilglas stødt med Foderet Bland.

At faae Høns til at lægge Æg hele Vinteren.

Dag for Dag Vinteren hele Æg de lægge da, æde at Hønsene gives sammenblandet Klid og Hampefrø.

Middel mod Væggelus.

Oldemoder bliver Dag en paa Væggelus en at, hurtig saa de yngle da thi, ikke det nytter Maaneder andre de i men, Væggelus alle dø da, Viingeist i opløst, Kampher og Lavendelolie af Blandingen med Sengesteder og Vægge smøres Maaned Januar og December, November I.

Middel til at intet Dyr løber bort.

Fugle samt Huusdyr alle for gjælder dette, bort ikke de gaae da, spise at dette Dyrene giv, mest sveder Du hvor, Legemet paa fastbundet Brød noget Vær.

Blæk, som forsvinder.

Brug til er Blækket og filtreres det, Salmiac noget og Gummi arabisk, Vitriol kommes hertil, Skedevand i koges Galæbler.

At standse Blod.

Det standser da, paa lægges og Saaret som stort saa dobbelt Stykke et klippes, det bruge vil da Du naar, Gange 4 det gjentag, Solen i det tør, Frø-Sæden i Tøi uldent hvidt Stykke et Vadsk.

Middel mod ikke at drømme.

Sengen over Portulak Hæng.

Middel til at drømme godt.

Faareskind paa ind sove skal Du.

At forhexe en Gryde Ærter.

Kjedlen eller Gryden ad ud Ærterne alle hopper, Ærter Gryde en i Qvægsølv kommer Du Naar.

At forhexe en Gryde Mad.

Deri koges der, sveden Maden bliver, Potte en af Bunden paa Sæbe grøn smører Du Naar.

Middel mod Rotter.

Mere aldrig dem Du seer da, komme at pleie Rotterne hvor, Kongelys Læg.

Middel imod forhexede Dyr.

Kraft sin tabt har Troldom al og spise at Urter Hans St. dem giv da, forhexede ere Dyr Naar.

At finde et Lig i Vandet.

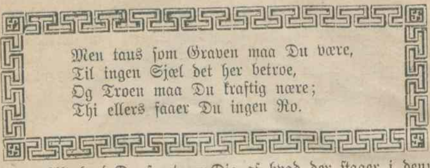
Derover stille liggende bliver og det efter afsted det driver saa, Vandet i Brød et Kast.

Middel i Rettergangstilfælde.

Ret altid Du faaer saa, Dørene af ind baglænds gaa Du skal, Retten i møde skal Du Naar.

At faa at vide, hvem man skal ægte.

Speilet i det man seer da, „Fremtid min for bestemt er der, Mage den se jeg maa" siger man idet, Speil stort et for sig stiller og Hænderne i Lys tændte to med Sal stor en i ind man gaaer, præcis 12 slaaer Kl. Naar. Folk er der hvor, fra fjernet langt eller, alene Huus et i sig man opholder Nytaarsnat.

Men taus som Graven maa Du være,
Til ingen Sjæl det her betroe,
Og Troen maa Du kraftig nære;
Thi ellers faaer Du ingen Ro.

Til Alt hvad Du foretager Dig af hvad der staaer i denne Bog, skal Du saavel ved Tillavningen af Midlerne, som under selve Handlingen sagte hos Dig selv fremsige dette Qvad:

Du, som føre alle Jordens Hænder
Til hver Gjerning god, som stedes der,
Du, som alle vore Trængsler kjender,
Du med mig i denne Handling vær,
Du beskytte vil min Tillids Tanke,
At jeg Held og Redning da kan sanke.

Mine Bekjendelser.

Forend jeg ender disse mine blodbesprængte Blade — forbauses ei, naar du hører min Bekjendelse, der afslører Dig mit Livs Feil — men tillige Grunden, hvorved jeg er kommen i Besiddelse af disse Skatte af Kundskaber, som Tusinder have stræbt efter, men aldrig funden.

I Meriko er jeg født og opdraget i strængeste Dyder, uden at kjende Verdens Forførelser, Tillokkelser og nedrige Sviig — jeg var som Markens Lilier udi Uskyld og Fromhed da jeg var 16 Aar; alle Riddere og Ungersvende tilbade mig og forkyndte mig min Skjønhed, som jeg selv ingen Begreb havde om; men jeg, der var som ærbar Mo indviet til Klosterlivet, hørte med Bluelse paa deres Smigers Tale og trak mig

tilbage i Londom fra alle Mandfolks Blik, hvis Begreber min Tanke opfattede som Synd, saaledes levede jeg i 5 Maaneders Poenitentse og Bønner, den eneste Forandring og Adspredelse var, at jeg smykkede Kirkens Altere, og røg Myrther og Vira for Messen paa Høitidens Ugedag.

Inqvisitoren Alonzo, der var kommen fra Spaniens Land, besøgte hver Dag Klosteret, hvori jeg opholdt mig; han søgte mig altid paa mine eensomme Vandringer og ved min Syssel i Kirken; her talte han ofte til mig om Ting, som jeg ikke forstod, men jeg troede han i sin høje Stilling og som Gudsmand burde og skulde tale saaledes — men snart begreb jeg ham, og en Morgenstund fortalte han mig indenfor Kirkens hellige Hvælvinger, at han elskede mig; jeg var næsten en Afmagt nær, men da han lovede mig at skaffe Pavens Tilladelse til vor Forening, og at det var min Pligt at lyde en saa hellig Mand, begyndte jeg at betragte ham mere fortrolig, imidlertid paalagde han mig den dybeste Taushed om vort Kjærlighedsforhold, da vi af Inqvisitionen var dødsdømt, hvis det aabenbaredes før Pavens Tilladelsesbrev var kommen og mit Klosterløfte var hævet af Bullen, men ak! i alle Helgenes Navn, jeg fornam mit Svangerskab førend dette Budskab kom; jeg havde allerede Tanken paa at kaste mig ned fra Kirketaarnet, da den hele Synd randt mig ihu. Da Alonzo mærkede min Stilling, udfærdigede han et Brev, der skulde oversendes af 6 Nonner til Prioren i Cadix; iblandt dem blev jeg udseet til at være den Første, der skulle antvorte Brevet i den høje Prælats egne Hænder. — Om Aftenen før Afreisen skulde være, vare alle Nonner samlede i Sacristiet til Bøn og Andagt, paa Embedsvegne kom Alonzo at lyse Velsignelsen over os før Afreisen — da trykkede han uformærkt et Pergament i Haanden paa mig og forlod Kirken; — da jeg læste dette, var jeg alt paa Veien — men ak! hører og forfærdes, han paabød mig at føde i Cadix og kaste Barnet hemmelig paa Gaden; han ydermere tydeliggjorde mig, at jeg derved reddede Barnets

Liv, da det af Munkene vilde blive optaget, og derved befri os selv fra Baal og Brand.

Brøden maatte jeg fuldende — jeg vendte tilbage til Mexiko — men Alonzo var forsvunden; jeg var ene og — Hævn og Had rasede med Forfærdelse i mit Hjærte, hvis ømmeste Traade og Følelser vare sønderflængede; jeg svoer en evig Hævn — jeg kastede mig derfor ind i Munkenes hemmelige Videnskaber, studeerte Nat og Dag, besøgte Gravhvælvinger og besvor de Døde, studeerte de ældste Klostres Runeskrifter og naaede endelig mit Maal. Alonzo traf jeg paa en Flugt til Madrid, ukjendt omgikkes jeg ham og bibragte ham Samvittighedens og Dødens Marter — og da først følte jeg mig let og befriet. Nu besluttede jeg at udsone min Brøde.

Da faldt jeg atter i Hænder paa denne Helvedes Udsending, som her har nedkastet mig og hvorfra min Hævner engang vil udgaae. Indtil da kan jeg kun gjentage, hvad disse tykke Mure om Secler selv vil gjengive.

O Munke, Munke, I ere ikke Himlens,
men Helvedes Yngel!

